

- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, jakie kryteria powinien brać pod uwagę sąd krajowy w ramach takiej kontroli, w szczególności w przypadku, gdy klauzula umowna wskazuje jako właściwy nie sąd siedziby spółki będącej usługodawcą, lecz inny sąd, który jednak położony jest w pobliżu tej siedziby?
- 3) Czy na podstawie art. 23 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości załączonego do traktatu o Unii Europejskiej, traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej wyłączona jest możliwość informowania z urzędu przez sąd krajowy Ministra Sprawiedliwości swego państwa członkowskiego o postępowaniu prejudycjalnym równoległe z jego wszczęciem?

(¹) Dz.U. L 95, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla w dniu 7 kwietnia 2008 r. — Hochtief AG i Linde-Kca-Dresden GmbH przeciwko Közbeszerzésék Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-138/08)

(2008/C 183/16)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hochtief AG y Linde-Kca-Dresden GmbH

Strona pozwana: Közbeszerzésék Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Interwient: Budapest Főváros Önkormányzata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy procedury określone w art. 44 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, który zastąpił art. 22 dyrektywy Rady 93/37/EWG (²) mają zastosowanie, jeżeli postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia rozpoczęło się w chwili, gdy dyrektywa 2004/18/WE weszła już w życie, lecz nie upłynął jeszcze wyznaczony państwom członkowskim termin dostosowania się do tej dyrektywy, tak, że

nie została ona jeszcze wtedy transponowana do prawa krajowego?

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, sąd zwraca się również z pytaniem, czy w przypadku postępowań z zastosowaniem procedury negocjacyjnej z publikacją ogłoszenia, mając na uwadze to, że art. 44 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE stanowi, iż „w każdym jednak przypadku liczba zaproszonych kandydatów powinna być wystarczająca, aby zapewnić prawdziwą konkurencję”, ograniczenie liczby odpowiednich kandydatów należy interpretować w ten sposób, że w drugiej fazie — na etapie udzielenia zamówienia — powinna być niezmiennie obecna minimalna liczba kandydatów (trzech).
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy wymóg, by „liczba odpowiednich kandydatów [była] wystarczająca” zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy Rady 93/37/EWG dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (zwanej dalej „dyrektywą”), należy interpretować w ten sposób, że jeżeli nie zostanie osiągnięta minimalna liczba (trzech) odpowiednich kandydatów zaproszonych do udziału w postępowaniu, nie można prowadzić dalszego postępowania polegającego na zaproszeniu do składania ofert.
- 4) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości udzielił przeczącej odpowiedzi na trzecie pytanie, sąd zwraca się ponadto z pytaniem, czy art. 22 ust. 2 akapit drugi dyrektywy, znajdujący się wśród przepisów dotyczących procedur ograniczonych, zgodnie z którym „w każdym przypadku liczba kandydatów zaproszonych do składania ofert jest wystarczająca do zapewnienia rzeczywistej konkurencji”, ma zastosowanie do postępowań z zastosowaniem dwuetapowej procedury negocjacyjnej, o której mowa w ust. 3.

(¹) Dz.U. L 134, str.114.

(²) Dz.U. L 199, str.54.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — postępowanie karne przeciwko Rafet Kqiku

(Sprawa C-139/08)

(2008/C 183/17)

Język postępowania: niemiecki.

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Karlsruhe

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym:

Strona skarżąca:

1. Generalstaatsanwaltschaft Karlsruhe
2. Staatsanwaltschaft Konstanz

Oskarżony: Rafet Kqiku

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy zawarte w art. 1 i 2 decyzji nr 896/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. wprowadzającej uproszczony system kontroli osób na granicach zewnętrznych oparty na jednostronnym uznawaniu przez państwa członkowskie niektórych zezwoleń na pobyt wydawanych przez Szwajcarię i Lichtenstein do celów przejazdu tranzytem przez ich terytorium⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymienione w załączniku zezwolenia na pobyt wydane przez Szwajcarię i Lichtenstein wywołują bezpośrednio, z mocy jednostronnego uznania przez państwa członkowskie, które w pełni wprowadzają w życie dorobek Schengen, za równorzędne z ich wizami jednolitymi lub wizami krajowymi, skutki dokumentu pobytowego zezwalającego na przejazd tranzytem przez wspólny obszar,

czy też

przepisy art. 1 i 2 decyzji nr 896/2006/WE należy rozumieć w ten sposób, że obywatele państw trzecich, którzy posiadają wymienione w załączniku, jednostronnie uznane przez państwa, które w pełni wprowadzają w życie dorobek Schengen, zezwolenia na pobyt wydane przez Szwajcarię lub Lichtenstein, są zwolnieni do celów przejazdu tranzytem przez wspólny obszar z obowiązku wizowego wynikającego z art. 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 539/2001?

⁽¹⁾ Dz.U. L 167, str. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsische Finanzgericht — Siódma Izba w dniu 16 kwietnia 2008 r. — Monika Vollkommer przeciwko Finanzamt Hannover-Land I

(Sprawa C-156/08)

(2008/C 183/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Niedersächsische Finanzgericht — Siódma Izba

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Monika Vollkommer

Strona pozwana: Finanzamt Hannover-Land I

Pytania prejudycjalne

Czy nałożenie niemieckiego podatku od nabycia nieruchomości na przyszłe roboty budowlane poprzez ich włączenie do podstawy opodatkowania podatkiem od nabycia nieruchomości gruntowej w przypadku nabycia niezabudowanej nieruchomości gruntowej (tak zwany jednolity przedmiot świadczenia składający się z robót budowlanych i nabycia nieruchomości gruntowej) narusza wspólnotowy zakaz wielokrotnego obciążania podatkiem obrotowym wyrażony w art. 401 dyrektywy w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (dawniej: art. 33 ust. 1 szóstej dyrektywy)⁽²⁾, jeśli roboty budowlane będące przedmiotem opodatkowania podatkiem od nabycia nieruchomości jednocześnie podlegają niemieckiemu podatkowi obrotowemu jako samodzielne usługi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 18 kwietnia 2008 r. — Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely przeciwko État belge

(Sprawa C-161/08)

(2008/C 183/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen (Belgia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Internationaal Verhuis- en Transportbedrijf Jan de Lely.

Strona pozwana: État belge.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 2 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1593/91⁽¹⁾ z dnia 12 czerwca 1991 r. w związku z art. 11 ust. 1 Konwencji celnej z dnia 14 listopada 1975 r. dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (Konwencji TIR) należy interpretować w ten sposób, że termin zawity określony w art. 11 ust. 1 Konwencji TIR obowiązuje jedynie na rzecz stowarzyszenia poręczającego, lecz nie na rzecz posiadacza karnetu, ewentualnie w ten sposób, że przekroczenie terminu jednego roku po przyjęciu karnetu TIR w odniesieniu do posiadacza karnetu ma wpływ na ściągłość długu celnego bądź akcyzy bądź szczególnych podatków konsumpcyjnych oraz na jego odpowiedzialność i że przekroczenie terminu jednego roku ogranicza prawo właściwych organów celnych do poboru tego długu?